

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Richardem Galisem ve věci

žalobce: I. C., narozený X
státní příslušník Moldavské republiky
zastoupený advokátem Mgr. Filipem Dusem
sídlem Varšavská 714/38, Praha 2

proti
žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2025, č. j. CPR-12229-2/ČJ-2025-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Hlídka Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) v rámci pobytové kontroly konané v noci z 16. na 17. 1. 2025 na ubytovně v X ulici v obci X zajistila žalobce pro podezření, že neoprávněně pobývá na území České republiky. Žalobce u sebe neměl cestovní pas. Lustrací dle jeho jména a data narození a Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

porovnáním daktyloskopických otisků bylo zjištěno, že na území České republiky nedisponuje žádným platným oprávněním k pobytu.

2. Správní orgán prvního stupně z výše uvedených důvodů s žalobcem zahájil řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Řízení o správním vyhoštění bylo po žalobcově výsledku konaném dne 17. 1. 2025 posléze vedeno jen z důvodu podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce dodatečně předložil platný cestovní pas.
3. V rámci řízení o správním vyhoštění správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce na území České republiky pobývá bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn (§ 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců]. Z tohoto důvodu žalobci uložil rozhodnutím ze dne 26. 2. 2025, č. j. KRPS-15764-23/ČJ-2025-010022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), správní vyhoštění. Dále stanovil, že žalobci nelze po dobu 18 měsíců umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Současně stanovil dobu k vycestování, která činila 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně zároveň neshledal existenci důvodů znemožňujících vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců ani nepřiměřenost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života (§ 174a zákona o pobytu cizinců).
4. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí brojil odvoláním, o němž žalovaný rozhodl v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) tak, že je zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Žaloba

5. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, případně i rozhodnutí prvostupňového.
6. Žalobce předesílá, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné. Jeho nezákonnost má spočívat především v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, v jehož důsledku došlo k nesprávné aplikaci právní normy.
7. Pochybení v postupu správních orgánů žalobce spatřuje především v tom, že z protokolu o výsledku ze dne 17. 1. 2025 zjevně vyplývá, že z žalobcových úst opakovaně zazněla obava z fyzického násilí ze strany soukromé osoby. Ta mohla být relevantní pro vyžádání závazného stanoviska ve smyslu § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které by posoudilo možnost žalobcova vycestování. Jeho absenci žalobce namítal již v odvolání. Správní orgán prvního stupně se však možnou hrozbou fyzického násilí vůbec nezabýval a během výsledku mechanicky pokračoval v kladení připravených otázek. Nepokusil se ani zjistit, zda se v této věci žalobce obrátil na moldavské bezpečnostní složky, případně jaká je v obdobných případech v Moldavsku vymahatelnost práva na ochranu života a zdraví. Omezil se pouze na kladení obecných a potenciálně návodných otázek týkajících se toho, zda je žalobci zaručeno právo na osobní bezpečnost, účinnou právní ochranu a spravedlivý proces. Mezi zárukou určitého práva a jeho faktickou vymahatelností či naplňováním je přitom podstatný rozdíl. Výhrůžky fyzickým násilím od soukromé osoby by mohly naplňovat definici skutečného nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Nadto se

žalobce vyjádřil v tom smyslu, že v Moldavsku panuje korupce i ve veřejném sektoru. Ani po tomto vyjádření se však správní orgán prvního stupně žalobce na nic bližšího nedoptával.

8. V souvislosti s výše uvedeným žalobce cituje pasáž napadeného rozhodnutí, v níž žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně náležitě zjistil stav věci a opatřil potřebné podklady. Dále také cituje pasáž, v níž žalovaný uvedl, že se správní orgán prvního stupně dostatečně zabýval žalobcovým postavením v domovské zemi prostřednictvím otázek položených v rámci výsledku provedeného dne 17. 1. 2025. Při tomto výsledku dle žalovaného žalobci nic nebránilo jakékoliv skutečnosti více konkretizovat, což však neučinil a neučinil tak ani v odvolacím řízení. Výše uvedené odůvodnění podkládá žalobce za příliš obecné. Stran zjištění rozhodných skutečností k postavení žalobce žalovaný pouze odkázal na provedený výsledek, aniž by se zabýval způsobem kladení jednotlivých otázek, jejich obsahem, návazností na předchozí otázky a zjištěními z nich vyplývajících. Nadto kladl k tíži žalobce, že měl uváděné skutečnosti více konkretizovat. Je však povinností správních orgánů zjistit skutkový stav (primárně prostřednictvím výsledku). V rámci této povinnosti mají správní orgány klást dostatečně konkrétní otázky tam, kde je to potřeba. Žalobce byl při výsledku v pasivní roli, na čemž nic nemění ani skutečnost, že mohl odpovědi sám formulovat a případně se ještě na konci výsledku vyjádřit. Cizinci (a navíc právní laici) typicky neznají účel jednotlivých otázek a důležitost, kterou jednotlivým odpovědím přisuzuje správní orgán. Právě správní orgán je tím, kdo vybírá otázky, klade je, volí jejich pořadí a konkretizaci a uzpůsobuje je dané situaci. Je tak tedy především na něm, aby v případě, kdy v odpovědi zazní informace jevící se jako důležitá, této skutečnosti uzpůsobil kladení dalších otázek a následně jejich prostřednictvím potvrdil či vyvrátil relevanci této informace.
9. Žalobce nesouhlasí s úvahou žalovaného, že neuvedl žádné konkrétní skutkové okolnosti ani jiná individualizovaná tvrzení, která by vylučovala označení Moldavska za bezpečnou zemi původu nebo vedla k důvodným podezřením na hrozbu skutečného nebezpečí. Žalobce konkrétní skutkové okolnosti a individualizovaná tvrzení formuloval právě tvrzením hrozby fyzického násilí, kterou měl správní orgán prvního stupně blíže prozkoumat. Tento nedostatek prvostupňového rozhodnutí měl žalovaný přezkoumat a vyhodnotit, nicméně tak neučinil. Správní orgány se tak dostatečně nezabývaly žalobcovým postavením v zemi původu.
10. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že se žalobce měl ve věci výhrůžek obrátit na moldavské státní orgány, neboť v rámci výsledku uvedl, že má zaručeno právo na právní ochranu, spravedlivý proces a osobní bezpečnost. Žalovaný tak dle žalobce namísto posouzení relevance žalobcových obav pouze zopakoval závěry správního orgánu prvního stupně, aniž by se jakkoliv zabýval příslušnou odvolací námitkou. To má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
11. Žalobce dále nesouhlasí s tím, že odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), které uvedl v odvolání, jsou nepřiléhavé. Jednalo se sice do určité míry o odlišné případy, nicméně judikatura i ve skutkově bližších případech dovozuje povinnost správního orgánu obstarat si závazné stanovisko i v případech bezpečných zemí původu, pokud je naplněna podmínka, že cizinec v rámci řízení uvedl skutečnosti svědčící o možném vystavení skutečnému nebezpečí. K tomu cituje z rozsudku NSS ze dne 23. 11. 2023, č. j. 2 Azs 282/2022 – 59, dle něž již samotná tvrzení svědčící o tom, že by cizinec mohl být vystaven skutečnému nebezpečí, vyvolávají povinnost správního orgánu vyžádat si závazné stanovisko k možnosti vycestování. Tento rozsudek dle žalobce potvrzuje i jeho žalobní Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

argumentaci, že se správní orgány měly detailněji zabývat jeho tvrzením o hrozícím nebezpečí.

12. V neposlední řadě žalobce namítá nedostatky odůvodnění ve vztahu k posouzení dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí je podle něj také vydáno v rozporu s tímto ustanovením. Žalobce je příbuzným občana EU. Jeho vnuk, R. V. G., je občanem Itálie. Matkou žalobcovy vnuka je O. G., která je žalobcovou dcerou. Je držitelkou italského pobytového oprávnění a manželkou občana Itálie. Rozhodnutí o správním vyhoštění žalobci znemožňuje vstup do celé EU, čímž dochází k zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Ze skutečnosti, že v minulých měsících rodinu žalobce rodinu své dcery nenavštěvoval, nelze dovozovat, že by pro něj a jeho příbuzné nebyl kontakt důležitý. Žádné z rozhodnutí správních orgánů tento zásah nezohlednilo, a to ani v rámci stanovení doby, po níž má být žalobci znemožněn vstup na území členských států EU.

Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. S ohledem na skutečnost, že žalobní námitky jsou téhož charakteru jako námitky odvolací, plně odkazuje na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí.

Relevantní obsah správního spisu

14. Z listin založených ve správním spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně žalobce zajistil při pobytové kontrole dne 16. 1. 2025 v obci M., neboť byl důvod se domnívat, že žalobce vstoupil nebo se zdržuje na území České republiky neoprávněně. Správní orgán prvního stupně žalobci následujícího dne (17. 1. 2025) oznámil zahájení řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Téhož dne byl s žalobcem sepsán protokol o výsledku. Výsledku se účastnil i tlumočnick do moldavského jazyka a žalobcův zástupce.
15. Do protokolu o výsledku žalobce uvedl, že pochází z Moldavska, konkrétně z obce H. v okrese T. V tomto místě má i trvalou adresu. Nejedná se o oblast Podněstří. Žalobce je rozvedený a má dvě dospělé dcery. Starší dcera žije se svou rodinou v Moldavsku a mladší žije v Itálii. Žalobce uvedl i jména a data narození obou dcer, příjmení mladší dcery si nevybavil, pouze uvedl, že je provdaná za Itala jménem V. Ke svému pobytu na území Schengenského prostoru žalobce uvedl, že v září roku 2023 přicestoval do Francie autobusem a od té doby pobýval v rámci Schengenu, zpět do Moldavska se již nevrátil. Kromě Francie byl i v Holandsku a Německu. Všude brigádně pracoval. Neměl povolení k práci ani pracovní vízum. Do České republiky přicestoval v listopadu 2024 z Holandska za účelem vydělání peněz. Chtěl si zde zařídit vízum a šest měsíců vydělávat jako řidič kamionu. Žádné vízum nicméně nemá ani o ně nemá zažádáno. Nežádal ani o azyl. Bydlí na ubytovně v Mochově, za kterou platí 6 000 Kč měsíčně hotově. Na otázku, proč se při pobytové kontrole neprokázal cestovním dokladem, žalobce uvedl, že jeho cestovní doklad má jeho známý jménem M. a měl by mu jej donést na policii. Žalobce jej zapomněl na pokoji na ubytovně. K otázce vazeb na území České republiky a EU žalobce opět uvedl, že jeho mladší dcera žije s manželem v Itálii. Dcera za žalobcem dojíždí na návštěvu do Moldavska, žalobce do Itálie nejedí. Osobně dceru viděl naposledy před dvěma roky, ale komunikuje s ní telefonicky. Jeho dcera má dvouleté dítě, proto nemůže žalobce navštěvovat častěji. Na území ČR se nenachází žádná osoba, ke které by žalobce měl vyživovací povinnost nebo ji měl v péči. Žalobce zde nemá ani žádný majetek, dluhy či pohledávky. Na území ČR Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

nenavázal ani společenské či kulturní vazby a vyhoštěním by nedošlo k zásahu do jeho soukromého či rodinného života. Na otázku, zda je žalobci známa nějaká překážka bránící jeho vycestování zpět do země původu, žalobce uvedl, že s návratem do Moldavska má problém, neboť dluží soukromé osobě částku ve výši 1 000 eur a kvůli tomuto dluhu mu fyzicky vyhrožují. Vyhrožuje mu lichvářka jménem M. Žalobce neví, co by se mu stalo, pokud by ho chytili lidé od této lichvářky. Když se s ní naposledy viděl, vyhrožovala mu, že na něj pošle „ostré hochy“. V Moldavsku není podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení ani trestu a nehrozí mu otroctví nebo nevolnictví, výkon nucených nebo povinných prací ani že by byl zbaven svobody. Na otázku, zda je žalobci v Moldavsku zaručeno právo na osobní bezpečnost, žalobce odpověděl kladně. Na otázku, zda je mu v zemi původu zaručeno právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces, žalobce odpověděl, že v podstatě ano, avšak v Moldavsku je „docela korupce i ve státní správě“. V Moldavsku může bydlet u své starší dcery. Na dotaz, zda chce uvést nějaké další skutečnosti, žalobce pouze požádal o to, aby nebyl vyhoštěn. Během výsledku se na policii dostavil M. C., který přinesl žalobcův cestovní pas. Dle něj byl poslední vstup do schengenského prostoru dne 1. 9. 2023 přes maďarský hraniční přechod.

16. Žalobce se následně písemně vyjádřil prostřednictvím svého zástupce k podkladům rozhodnutí. Specifikoval jména a příjmení a data narození svých příbuzných žijících v Itálii. Konstatoval, že na nynější příjmení své dcery si nevzpomněl z důvodu nervozity při výsledku a změny dceřina příjmení po sňatku. Pokud by dostal zákaz vstupu na území všech států EU, došlo by k zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Ze skutečnosti, že své příbuzné v Itálii nenavštěvoval, nelze dovozovat, že by pro něj kontakt s nimi nebyl podstatný. Absence kontaktu byla způsobena problematickým pobytovým statutem a finančními obtížemi. Návrat do Moldavska nepovažuje za bezpečný, protože mu hrozí újma ze strany nestátních aktérů – vymahačů dluhu. Žalobce si nebyl jist aktuální výší dluhu, ale bylo mu vyhrožováno fyzickým napadením. Tuto situaci považuje za skutečné nebezpečí a měla by být dle § 179 a § 120a zákona o pobytu cizinců posouzena v rámci závazného stanoviska Ministerstva vnitra, které by zohlednilo míru nebezpečí, které hrozí ze strany vymahačů dluhů a taktéž míru ochrany, kterou jsou schopny poskytnout bezpečnostní složky a justiční systém v Moldavsku. Zařazení Moldavska do okruhu bezpečných zemí původu podle vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ještě neznamená, že Moldavsko je bezpečnou zemí konkrétně i pro žalobce. Zákaz vstupu na území EU a smluvních států by nadto i znemožnil řešení žalobcových finančních problémů, a ještě by tak zvýšil hrozící riziko ze strany vymahačů dluhů.
17. Správní orgán prvního stupně posléze vydal prvostupňové rozhodnutí. V něm konstatoval, že se žalobce nacházel na území států EU nelegálně od 29. 11. 2023 do 16. 1. 2025 (z toho na území ČR od listopadu 2024). Neshledal, že by byl zásah do žalobcova soukromého a rodinného života nepřiměřený, což odůvodnil tím, že žalobce nesdílí společnou domácnost s občanem EU a ani občana EU nevyživuje. Na území ČR nemá žádné rodinné vazby. Jediní příbuzní žijící v zemích EU a smluvních států jsou žalobcova mladší dcera a vnuk. Starší dcera s rodinou žije v Moldavsku. S dcerou žijící v Itálii se žalobce naposledy viděl před dvěma lety, do Itálie za ní nejezdil, naopak jezdila ona za ním do Moldavska. Vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění nebudou vztahy žalobce a jeho příbuzných žijících v Itálii nikterak narušeny, jelikož je zřejmé, že osobní kontakt spolu neudržují. V telefonickém kontaktu mohou být i nadále a stejně tak může dcera žalobce i nadále navštěvovat v Moldavsku. Skutečnost, že měl žalobce problematický pobytový status, neměla žádný vliv

na to, že po celou dobu neoprávněného pobytu svou dceru v Itálii nenavštívil, ač byl schopen cestovat po jiných evropských státech (Francie, Holandsko a Německo). Co se týče finančních potíží, sám žalobce uvedl, že přicestoval za účelem práce a také že povětšinou brigádně pracoval. Byl si tedy schopen zajistit dostatek prostředků. Žalobce má v Moldavsku starší dceru s rodinou, u níž má zázemí. Žalobci v případě návratu do Moldavska ani nehrozí žádné nebezpečí, mučení, nelidské či ponižující zacházení atp. Oblast, z níž žalobce pochází, neleží v regionu Podněstří. K žalobcovým dluhům a souvisejícímu vyhrožování ze strany lichvářů správní orgán uvedl, že Moldavsko je i podle žalobcových slov státem, kde je zaručeno právo na osobní bezpečnost a účinnou právní ochranu a spravedlivý proces. Proti výhrůžkám od lichvářky se žalobce může bránit za pomoci policejních či soudních orgánů. Žalobcem uváděné důvody (dluhy a s tím spojené vyhrožování) se v žádném případě nedají podřadit pod důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců a nelze je považovat ani za porušení základních lidských práv dle čl. 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“). Ze strany státu žalobci žádné nebezpečí nehrozí. Závazné stanovisko se nebylo vyžádáno, neboť Moldavsko je dle vyhlášky č. 328/2015 Sb. bezpečnou zemí. Sám žalobce uvedl, že má v Moldavsku zaručena veškerá práva a může se tedy obrátit na moldavské policejní orgány.

18. Žalobce v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal v podstatě totéž, co v žalobě a vyjádření k podkladům rozhodnutí.
19. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že Moldavsko je dle vyhlášky č. 328/2015 Sb. ve znění účinném od 1. 1. 2023 bezpečnou zemí, a to včetně Podněstří. Žalobce zároveň při výsledku neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve své vlasti vystaven skutečnému nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobcova tvrzení týkající se dluhu u lichvářky jsou podle žalovaného ve vztahu k § 179 zákona o pobytu cizinců irelevantní. V případě zvláště soukromé osoby se žalobce může obrátit na příslušné moldavské orgány. Sám do protokolu uvedl, že má v podstatě zaručeno právo na právní ochranu a spravedlivý proces a že je mu zaručeno právo na osobní bezpečnost. Finanční poměry a z toho plynoucí následky nelze považovat za porušení čl. 2 až 6 EÚLP ze strany Moldavska. Ze strany tohoto státu žalobci žádné nebezpečí nehrozí. Žalobce tak dle žalovaného nespecifikoval žádné konkrétní skutečnosti, které by vylučovaly označení Moldavska jako bezpečné země původu. Neuvedl ani jiná individualizovaná tvrzení, která by vyvolávala důvodné podezření, že právě on osobně by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, a to ani v souvislosti s údajně zkorumpovanou veřejnou správou. Žalovaný uzavřel, že se ztotožňuje se správním orgánem prvního stupně v tom, že nebylo nutné vyžádat si závazné stanovisko k vycestování ve smyslu § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by mohl být v Moldavsku mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu. K námitce, že se správní orgán prvního stupně nesnažil zjistit podstatu žalobcových problémů, žalovaný uvedl, že se správní orgán prvního stupně dostatečně zabýval žalobcovým postavením v jeho domovském státě prostřednictvím položených otázek v rámci výsledku. Žalobci nic nebránilo jeho tvrzení více konkretizovat, což však v průběhu celého správního řízení včetně odvolání neučinil. Své tvrzení o dluhu a vyhrožování ani nedoložil a blíže nespecifikoval. I v případě námítky týkající se nepřiměřenosti prvostupňového rozhodnutí stran jeho dopadu do žalobcova soukromého a rodinného života se žalovaný ztotožnil se správním orgánem prvního stupně. Dodal, že žalobce po celou dobu, co pobýval na území členských států EU, svou dceru v Itálii nenavštívil, ačkoliv

cestoval po několika evropských zemích. Za svou finanční situaci si žalobce může sám. Pokud byl finančně schopen cestovat po jiných evropských státech, zcela jistě byl schopen navštívit dceru s vnukem v Itálii.

Posouzení věci

20. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků, je včasná a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Poté přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nereagoval na výzvu soudu. Má se tedy za to, že s rozhodnutím bez jednání také souhlasil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Nařízení jednání nebylo nutné ani za účelem dokazování. Účastníci žádné důkazy nenavrhli a ani soud neshledal potřebu jejich provádění. Při posouzení žalobních bodů vycházel z obsahu správního spisu, jímž se zásadně nedokazuje.
21. Žalobu tvoří v podstatě dva okruhy námitek. Žalobce zaprvé namítá, že si správní orgány ani přes jeho tvrzení o hrozbě fyzického násilí ze strany lichvářky neobstaraly závazné stanovisko k vycestování ve smyslu § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, resp. že se jeho tvrzeními detailněji nezabývaly. Zadruhé tvrdí, že je napadené rozhodnutí nepřiměřené s ohledem na jeho dopady do žalobcova soukromého a rodinného života, neboť v EU (Itálii) žije žalobcova dcera s vnukem.

Neexistence důvodů znemožňujících vycestování a související procesní námitky

22. Žalobce namítá, že si správní orgány měly opatřit závazné stanovisko k vycestování dle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
23. Soud předesílá, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný se žalobcovými odvolacími námitkami řádně zabýval zejm. na str. 6 až 8 napadeného rozhodnutí, včetně námitek, že mělo být opatřeno shora uvedené závazné stanovisko. Sama skutečnost, že se žalovaný se závěry správního orgánu prvního stupně ztotožnil (argumentoval obdobně) nezakládá nepřezkoumatelnost. Podstatné je, že zodpověděl podstatu žalobcových odvolacích námitek (viz např. rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2024, č. j. 6 As 213/2024 – 25, bod 9), tedy vysvětlil, proč nebylo namístež závazné stanovisko obstatat.
24. Podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie povinna v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 vyžádat si závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.
25. Podle § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s čl. 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

26. Podle § 2 bodu 16 vyhlášky č. 328/2015 Sb. Česká republika považuje Moldavsko za bezpečnou zemi původu.
27. Z judikatury NSS plyne, že „[u]stanovení § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zakotvuje břemeno tvrzení cizince pocházejícího z bezpečné země původu ohledně skutečností nasvědčujících tomu, že by mohl být mučen nebo podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. Pouze tehdy, kdy cizinec v průběhu správního řízení uvede **konkrétní a aktuální skutečnosti**, jež by nasvědčovaly skutečnému nebezpečí, je správní orgán povinen vyžádat závazné stanovisko ministerstva k této otázce“ (viz rozsudek NSS ze dne 15. 1. 2021, č. j. 8 Azs 153/2020 – 36, zvýraznil soud). K tomuto závěru NSS dospěl opakovaně (viz např. rozsudek ze dne 9. 3. 2022, č. j. 6 Azs 113/2021 – 23, nebo usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021 – 23).
28. V rozsudku č. j. 8 Azs 153/2020 – 36 NSS zároveň dodal, že „obavy z možného ublížení ze strany soukromých osob (vyděračů) bez dalšího nepředstavují skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců“. Jak již soud uvedl ve svém rozsudku ze dne 10. 3. 2025, č. j. 55 A 1/2025 – 24 (viz bod 29), taková obava by mohla být potenciálně relevantní toliko z hlediska pozitivního závazku Moldavska zajistit osobám adekvátní ochranu před nelidským a ponižujícím zacházením ze strany soukromých subjektů. O hrozbě skutečného nebezpečí ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců by se tak dalo hovořit toliko v případě, kdy by žalobci hrozilo násilí ze strany soukromého subjektu a současně by jej moldavské orgány před takovým zacházením nebyly s to ochránit.
29. Žalobce při výslechu ve správním řízení uvedl, že v Moldavsku dluží soukromé osobě (lichvářce „M.“) 1 000 eur, a tato osoba mu vyhrožovala fyzickým násilím (pošle na něj „ostré hochy“). K možnosti ochrany ze strany moldavských státních orgánů pak pouze zcela obecně uvedl, že v Moldavsku panuje korupce i ve státní správě; jinak sdělil, že je mu zaručeno právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces i osobní bezpečnost. V průběhu celého správního řízení nic konkrétnějšího k hrozbě skutečného nebezpečí netvrdil (pouze dosavadní tvrzení opakoval).
30. Soud souhlasí se závěry správních orgánů, že tato tvrzení byla natolik obecná, že nebyla způsobilá „aktivovat“ jejich povinnost vyžádat si závazné stanovisko podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za situace, kdy žalobce současně pocházel z bezpečné země původu dle § 2 bodu 16 vyhlášky č. 328/2015 Sb. Kromě toho, že z jeho tvrzení není ani zřejmé, nakolik je tato údajná hrozba aktuální a reálná (žalobce při výslechu hovořil o tom, že mu lichvářka pohrozila, když se viděli naposledy – tedy patrně ještě před vycestováním do EU, tj. před téměř dvěma lety), je podstatné, že sám připustil, že je mu zaručeno právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces i osobní bezpečnost. V tomto směru jen velmi obecně a hypoteticky vyjádřil výhradu, že v Moldavsku je „docela“ korupce „i ve státní správě“. Toto tvrzení je zcela povšechné a není ničím specifické pro žalobcův případ. Není z něj tedy zřejmé, proč by v důsledku korupce žalobci nebyla poskytnuta účinná ochrana moldavskými orgány před (případným) násilím ze strany údajné lichvářky a jejích „ostrých hochů“ (např. že by právě tato žena měla nějaké „nadstandardní“ styky s představiteli policejních či justičních orgánů, v minulosti již je úspěšně uplácela, byla součástí organizace prorůstající do policie a justice či že je korupce zcela běžnou praktikou, takže policisté bez příslušné finanční „pobídky“ nic nevyšetří atp.). Tvrzení o korupci je natolik paušální, že jej lze použít ve vztahu k jakékoliv zemi na světě včetně České republiky (ve které se nepochybně taktéž vyskytují lichváři vyhrožující násilím, jakož i „zkorumpovaní“ úředníci, policisté i soudci, jak je ostatně zřejmé z různých veřejně známých kauz).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

31. Ve shodě s žalovaným soud taktéž musí poukázat na to, že žalobce svá tvrzení po celou dobu nijak nekonkretizoval. Ve správním řízení toliko odkazoval na svůj výsledek a opakoval svá tvrzení s ještě menší mírou konkrétnosti. I v žalobě nyní správním orgánům v podstatě toliko vytýká, že se po důvodech jeho obav z návratu do Moldavska samy od sebe více „nepídily“, aniž by cokoliv konkretizoval. A to i přesto, že správní orgány (zejm. žalovaný) konstatovaly, že žalobcova tvrzení jsou naprosto obecná a nevidí důvod, proč by žalobci nemohla být poskytnuta dostatečně účinná ochrana před lichváři ze strany moldavských orgánů. Žalobcova slovní ekvilibristika ohledně toho, že je nějaký rozdíl mezi „zárukou“ určitého práva a jeho „faktickou vymahatelností“, je nepřijatelná. Smysl těchto otázek ze strany správního orgánu prvního stupně byl jasný a musel být jasný i žalobci (a jeho zástupci přítomnému při výslechu): jasně mířily na to, zda se žalobci reálně dostane ochrany ze strany moldavských orgánů před nezákonným jednáním. Je-li určité právo zaručeno, obvykle se tím myslí, že je i fakticky vymáháno – což tak zjevně pochopil i žalobce, neboť se proti tomu částečně vymezil obecnou zmínkou o korupci ve státní správě (že tedy dle jeho názoru není vždy „fakticky vymáháno“). Položené otázky soud ani nepokládá za návodné. Naopak byly formulovány neutrálně tak, že na bylo možné stejně dobře odpovědět ano i ne. Soudu ani není zřejmé, jak jinak (lépe) by měly být položeny, aby se vyslyšající dozvěděl, zda žalobci je či není zajištěno právo na osobní bezpečnost či účinnou právní ochranu.
32. Přisvědčit nelze ani žalobcově námitce, že správní orgány měly být těmi, kdo si měl po žalobcově konstatování o vyhrožování násilím ze strany lichvářky a korupci v moldavské státní správě zjistit podrobnosti.
33. Předně, tato argumentace vyznívá značně účelově. Jak bylo již výše uvedeno, žalobce v návaznosti na prvostupňové ani napadené rozhodnutí svá tvrzení o údajném nebezpečí žádným způsobem nekonkretizoval přesto, že se opakovaně zpětně vyjadřoval k výsledku a že mu oba správní orgány nedostatek a nekonkrétnost jeho tvrzení vytkly. Žalobce tyto výtky nijak nerefletoval, naopak začal brojit proti údajným procesním pochybením správních orgánů. Jinými slovy soudu není zřejmé, proč žalobce tyto podrobnější skutečnosti, na které se jej správní orgány údajně „nedoptaly“ – a které pokládá za natolik důležité, že by mohly zvrátit jejich závěry – v průběhu správního řízení nevyklíčil, ani je nelíčí alespoň nyní v žalobě (a namísto toho správním orgánům vytýká, že si je samy nezjistily).
34. Především ale z výše citované judikatury jasně plyne, že břemeno tvrzení konkrétních a aktuálních skutečností ohledně skutečného nebezpečí v případě, kdy cizinec pochází z bezpečné země původu, tíží právě jej – nikoliv správní orgán. Žalovaný tedy zcela správně kladl k žalobcově tíži, že neuvedl dostatečně konkrétní skutečnosti. Nebylo na správním orgánu prvního stupně, aby se po obecné zmínce o korupci ve státní správě při výslechu doptával žalobce na podrobnosti, zvláště jestliže žalobce současně uznal, že mu („v podstatě“) je zaručeno právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces a (bezvýhradně) i právo na osobní bezpečnost a ani nenaznačil, že by údajná korupce mohla nějak ovlivnit právě jeho při ochraně před lichvářkou ze strany moldavských orgánů (tedy že nešlo jen o obecný povzdech nad úrovní státní správy v Moldavsku). Tyto podrobnosti měl vyklíčit sám žalobce, popř. i kdykoliv později během správního řízení. Není ani zřejmé, jaký význam by takové doptávání mělo, jestliže žalobce nic konkrétnějšího ani později neuvedl. Soudu rovněž není zřejmé, co více měly správní orgány vyvodit z „žalobcových výpovědí v kontextu s jeho dalšími odpověďmi“ či proč se měl žalovaný zabývat „způsobem kladení jednotlivých otázek, jejich obsahem, návazností na předchozí otázky a zjištění z nich vyplývající“. Ani sám žalobce nenabízí žádná další skutková zjištění, která by měla z jeho výpovědi (včetně kontextu všech

odpovědí) vyplynout. Žalobce rozhodně při výslechu nebyl v žádné pasivní roli, jak tvrdí. Nic mu nebránilo být ve svých odpovědích konkrétnější, popř. mu mohl podrobnější otázky položit i jeho zástupce, který byl výslechu přítomen. Argumentace tím, že žalobce jako právní laik nemohl znát účel jednotlivých otázek a jejich důležitost je absurdní. Žalobce byl prakticky od počátku řízení zastoupen, tedy práva znalým profesionálem. Zástupce žalobce byl účasten i výslechu dne 17. 1. 2025, mohl se tedy na cokoliv během výslechu doptat a či vznášet námitky proti jeho průběhu a formulaci položených otázek. V protokolu o výslechu však není žádná zmínka o tom, že by tak učinil. I kdyby ale žalobce zastoupený nebyl, nelze předpokládat, že by mu nebylo jasné, k čemu položené otázky směřují a jaký mají význam. Žalobce věděl, že výslech je veden v souvislosti s jeho možným vyhoštěním (viz i jeho závěrečné vyjádření, v němž žádal, aby nebyl vyhoštěn) – logicky mu tedy muselo být i bez jakýchkoliv znalostí (českého) práva jasné, že ptá-li se správní orgán na to, zda by byl v domovské zemi ohrožen na životě atp. a zda by mu bylo zaručeno právo na osobní bezpečnost a účinnou právní ochranu, zjišťuje, zda vycestování žalobce zpět do Moldavska nic nebrání.

35. Žalobcem citovaný rozsudek NSS ze dne ze dne 23. 11. 2023, č. j. 2 Azs 282/2022 – 59 je nepřiléhavý. Jak totiž plyne z jeho bodu 60, stěžovatelova tvrzení byla v případě souzeném NSS již při výslechu daleko konkrétnější a podrobnější než v nynější věci, a navíc je ještě dále doplňoval během správního řízení. V projednávané věci ale žalobce po celou dobu (i nyní v žalobě) zůstal pouze u obecné zmínky o korupci ve státní správě. Za přiléhavé naopak soud pokládá rozsudky zdejšího soudu ze dne 4. 4. 2025, č. j. 57 A 2/2025 – 27, či ze dne 10. 3. 2025, č. j. 55 A 1/2025 – 24 (oba ve věcech vyhoštění moldavských občanů). Posledně jmenovaným rozsudkem soud z obdobných důvodů zamítl žalobu žalobkyně, která mimo jiné vyslovila obavu, že by v případném soudním řízení v Moldavsku nebyly dodrženy zásady spravedlivého procesu. Nespecifikovala přitom, zda její obavy vyplývají z institucionálních nedostatků nebo např. možného vlivu některých konkrétních osob na soudní řízení. I tyto závěry lze v přiměřené míře aplikovat v nyní projednávané věci. Pokud se žalobce domníval, že mu hrozí fyzické násilí ze strany věřitelky a moldavské orgány jej z důvodu korupce neochrání, měl konkrétněji tvrdit, zda je tomu tak např. z důvodů institucionálních (že je ochrana pouze formální nebo že je poskytnutí účinné ochrany vázáno na poskytnutí úplatku), z důvodu případného vlivu žalobcovy věřitelky na moldavské orgány či z jiných důvodů. Žalobce ovšem konkrétnější tvrzení správním orgánům ani nyní soudu nepředestřel a pouze bez dalšího namítal, že si podrobnější informace měly zjistit samy správní orgány.
36. Soud tak s ohledem na výše uvedené uzavírá, že správní orgány nepochybily, pokud si neopatřily závazné stanovisko ministerstva ve smyslu § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Moldavsko je dle vyhlášky č. 328/2015 Sb. bezpečnou zemí původu a žalobce neunesl břemeno dostatečně konkrétního a individualizovaného tvrzení o hrozbě skutečného nebezpečí. Žalobní bod je nedůvodný.

Přiměřenost dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života

37. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
38. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh

protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

39. Žalobce dále namítá, že správní orgány při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí dostatečně nezohlednily skutečnost, že jeho dcera žije v EU (Itálii) a jeho vnuk (syn této dcery) je italským občanem. Soud podotýká, že tato námitka je velmi stručná. Není přitom na soudu, aby si za žalobce domýšlel další argumenty či vyhledával skutečnosti svědčící v jeho prospěch (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, 2162/2011 Sb. NSS).
40. V první řadě ke zcela obecné námitce nedostatku odůvodnění a porušení § 68 odst. 3 správního řádu soud opět konstatuje, že napadené rozhodnutí nepovažuje za nepřezkoumatelné. Dopady rozhodnutí o vyhoštění na žalobcův soukromý a rodinný život se oba správní orgány řádně zabývaly, a to včetně tvrzení o tom, že má dceru a vnuka v Itálii (viz str. 5 až 7 prvostupňového rozhodnutí a str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí a jejich shrnutí výše).
41. Soud se s jejich závěry zcela ztotožňuje. Jelikož žalobce v žalobě nevznáší žádné nové námitky, lze jen odkázat a ve stručnosti zopakovat úvahy správních orgánů. Žalobce nemá k území České republiky žádné vazby (rodinné, sociální, majetkové, kulturní či jiné), je v produktivním věku, zdravý, schopen se o sebe postarat i bez cizí pomoci a v Moldavsku žije jeho druhá dcera, která mu může poskytnout zázemí. To sám potvrdil při výslechu a nikdy nezpochybňoval. Pokud namítá, že v důsledku vyhoštění ztratí možnost na 18 měsíců navštívit dceru a vnuka v Itálii, lze tomu oponovat tím, že se s dcerou neviděl dva roky, a to i přesto, že za tuto dobu hojně cestoval po Evropě (navštívil Francii, Holandsko, Německo a Českou republiku). Ani předtím za ní navíc nejezdil, nýbrž navštěvovala ona jeho. Pokud tedy žalobce svou dceru a vnuka bez relevantních důvodů (viz též dále) ani jednou nenavštívil, na rozdíl od žalobce má soud za to, že z toho lze usuzovat na povahu a intenzitu jeho vztahu s dcerou a vnukem – tedy na to, že žalobci stačí především telefonický kontakt a případné návštěvy dcery v Moldávii. Za relevantní důvody pak nelze považovat (údajně) špatnou finanční situaci, neboť žalobce zjevně byl schopen si opatřit dostatek finančních prostředků k tomu, aby přicestoval do EU a následně navštívil hned několik evropských států, kde si i vydělával. Nebyl tedy žádný důvod, aby nenavštívil i Itálii (a případně si i tam vydělával, anebo jej mohla finančně podpořit jeho dcera). Totéž platí pro „*problematický pobytový status*“ – pokud žalobci nebránil cestovat po jiných státech EU (patrně za prací), nerozumí soud tomu, proč by mu měl bránit v návštěvě dcery. Příléhavé je dále i hodnocení žalovaného, že osobní kontakt s dcerou (případně i vnukem) bude moci žalobce v následujících osmnácti měsících i nadále realizovat tak, jak byl zvyklý, tedy na území Moldavska. Dcera za ním bude moci jezdit jako dříve. Stejně tak mohou být i nadále v telefonickém kontaktu. Soud tedy ve shodě se správními orgány nepovažuje dopady rozhodnutí o vyhoštění do žalobcova soukromého nebo rodinného života za nepřiměřené. Ke zcela obecné námitce, že správní orgány nepřihlédly k zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života při stanovení doby, po kterou žalobci nebude umožněn vstup na území členských států, lze jen stručně dodat, že žalobci zjevně nevadilo nebýt v osobním kontaktu s dcerou v posledních dvou letech (přestože mu v tom nic nebránilo). Kratší doba zákazu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

vstupu na území EU (18 měsíců) pro něj tedy nemůže představovat zásadní omezení, k němuž by bylo třeba přihlížet při stanovení této doby. Soud nijak nezpochybňuje žalobcův případný citový vztah k dceři a vnukovi (byť jej s ohledem na jeho věk dvou let pravděpodobně nikdy osobně neviděl); z jeho chování je nicméně zřejmé, že osobní kontakt pro něj není natolik důležitý, aby jeho znemožnění po dobu 18 měsíců, navíc *toliko na území EU* zakládalo nepřiměřenost rozhodnutí o vyhoštění.

42. I druhý žalobní bod je nedůvodný.

Závěr a náklady řízení

43. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

44. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který byl z procesního hlediska ve věci neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly a ani jejich náhradu nepožadoval. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. června 2025

Richard Galis v. r.
samosoudce